

EL TEU RIURE

Pablo Neruda

Pren-me el pa, si vols,
pren-me l'aire, però
no em prenguis el teu riure.

No em prenguis la rosa,
la llança que desgranes,
l'aigua que de cop
explota en la teva alegria,
la sobtada onada
de plata que et neix.

La meva lluita és dura i torno
amb els ulls cansats
a vegades d'haver vist
la terra que no canvia,
però al entrar el teu riure
puja al cel buscant-me
i obre per a mi totes
les portes de la vida.

Amor meu, en l'hora
més obscura desgrana
el teu riure, i si de cop
veus que la meva sang taca
les pedres del carrer,
riu, perquè el teu riure
serà per les meves mans
com una espasa fresca.

Junt al mar a la tardor,
el teu riure ha d'alçar
la seva cascada d'espuma,
i a la primavera, amor,
vull el teu riure com
la flor que jo esperava,
la flor blava, la rosa
de la meva pàtria sonora.

Riu-te de la nit,
del dia, de la lluna,
riu-te dels carrers
torçats de l'illa,
riu-te d'aquest maldestre
vailet que t'estima,
però quan jo obro
els ulls i els tanco,
quan els meus passos van
quan tornen els meus passos,

nega'm el pa, l'aire,
la llum, la primavera,
però el teu riure mai
perquè em moriria.

TU RISA

Pablo Neruda

*Quítame el pan, si quieres,
quítame el aire, pero
no me quites tu risa.*

*No me quites la rosa,
la lanza que desgranas,
el agua que de pronto
estalla en tu alegría,
la repentina ola
de plata que te nace.*

*Mi lucha es dura y vuelvo
con los ojos cansados
a veces de haber visto
la tierra que no cambia,
pero al entrar tu risa
sube al cielo buscándome
y abre para mí todas
las puertas de la vida.*

*Amor mío, en la hora
más oscura desgrana
tu risa, y si de pronto
ves que mi sangre mancha
las piedras de la calle,
ríe, por que tu risa
será para mis manos
como una espada fresca.*

*Junto al mar en otoño,
tu risa debe alzar
su cascada de espuma,
y en primavera, amor,
quiero tu risa como
la flor que yo esperaba,
la flor azul, la rosa
de mi patria sonora.*

*Ríete de la noche,
del día, de la luna,
ríete de las calles
torcidas de la isla,*

*ríete de este torpe
muchacho que te quiere,
pero cuando yo abro
los ojos y los cierro,
cuando mis pasos van,
cuando vuelven mis pasos,
niégame el pan, el aire,
la luz, la primavera,
pero tu risa nunca
por que me moriría.*